

Passem a l'ofensiva

«Necessitem reforçar el municipalisme transformador i rupturista que busca reapropiar-se dels espais públics i privats»

L'atzucac. No descobreixo res nou si dic que ja fa temps el debat polític, i sobretot, el debat basat en la política institucional se centra en titulars i contratitulars permanentment i en allò anomenat "relat" que procura amagar la realitat, simplifica les propostes polítiques, no admet matisos i evita anar a l'arrel de les coses. I així, sistemàticament, la política catalana viu en un aparent atzucac. Atzucac de partida d'escacs, on qualsevol moviment que es faci afebleix la posició inicial. Amb una dificultat òbvia per aprofundir en els arguments que ningú vol escoltar.

Escacs a la cega. En poques setmanes s'ha accelerat tot. Però en sentit contrari a les propostes que volen anar a l'arrel dels problemes i transformar-les. Està guanyant la voluntat de mantenir les "quotes de poder" i gestionar les administracions públiques una mica millor que els d'abans. Més de deu anys després de la bombolla immobiliària, moltes projeccions parlen d'una nova crisi econòmica, però potser seria més pertinent i acurat parlar de l'agudització de la crisi sistèmica només superada pels grans capitals i les grans empreses.

Els beneficis de les grans companyies de l'Estat espanyol l'any 2016 van créixer un 200%, mentre que la renda bruta anual va caure un 0'5% entre l'any 2000 i el 2016. És a dir, beneficis obtinguts per les grans transnacionals, i classes populars i treballadores que no han vist recuperar el nivell de vida precisi. Uns juguen la partida veient la totalitat del tauler mentre uns altres estem obligades a jugar a ulls clucs.

L'estratègia. Els darrers anys amb l'eclosió de candidatures municipalistes, algunes de llarg recorregut i d'altres més noves, el concepte municipalisme ha estat utilitzat tant per dretes com per esquerres com si fos la mateixa proposta política, però és evident que hi ha diferències. El municipalisme hegemònic, el liberal, entén en sentit estricte que municipalisme és l'acció política en l'àmbit local basat en el paradigma de la democràcia representativa i en l'articulació d'una estratègia publicoprivada del neoliberalisme, és a dir, promovent l'apropiació privada de tot allò local. A la ciutat de Barcelona trobaríem exemples amb els APEU (Àrees de Promoció Econòmica Urbana) com a eina de gestió privada de l'espai públic.

Més enllà de la resistència i la reacció a allò que ens ve imposat, necessitem eines que ens permetin la reapropiació col·lectiva d'allò local. Els darrers temps, hem recuperat el carrer com a espai de mobilització, això, en l'imaginari col·lectiu i compartit, ho hem guanyat i és una bona base. Però cal anar més enllà, el carrer ha de ser també l'espai de construcció d'estructures populars, eines comunitàries i eines de contrapoder. Necessitem reforçar el municipalisme transformador i rupturista que busca reapropiar-se dels espais públics i privats. És partint de l'avaluació de les posicions de partida i l'establiment d'objectius i plans a llarg termini que podrem jugar la partida.

El feminisme ha posat els darrers anys al centre del debat i de la proposta política la indispensable tasca de col·lectivitzar i democratitzar les tasques reproductives i de cura. Aquest és un camí ja obert i a on hem après que l'acció col·lectiva és un bon motor de transformació.

Divendres es feia pública l'última enquesta d'opinió sobre les polítiques públiques del CEO i veiem com un dels mantes del neoliberalisme de la gestió privada és millor que la gestió pública està cada cop més en discussió a la societat catalana: el 2011 un 31'7% pensava que era millor, el 2019 ha baixat al 19'1%. Cal anar més enllà: ens posem a treballar per col·lectivitzar l'àmbit productiu? En el combat amb l'status quo és necessari i condició indispensable democratitzar l'economia de la ciutat i del país, recuperar col·lectivament els béns comuns com a eina de redistribució econòmica però també de redistribució del poder.

